

Sygn. akt XVII AmA 30/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SO Dariusz Dąbrowski**

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Jadwiga Skrzyńska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów**

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 18 grudnia 2017 roku nr DKK – (...)

1. oddala odwołanie

2. zasądza od powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C. na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski

Sygn. akt **XVII AmA 30/18**

UZASADNIENIE

W dniu 18 grudnia 2017 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał decyzję nr (...), którą na podstawie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu postępowania wszczętego z urzędu nałożył na (...) sp. z o.o. z siedzibą w C. karę pieniężną w wysokości 26544 zł, stanowiącej równowartość 6000 euro płatną do budżetu państwa, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 50 ust. 1 ustawy w toku wszczętego 9 marca 2017 r. postępowania antymonopolowego w sprawie koncentracji, polegającej na przejściu przez (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kontroli na (...) S.A. z siedzibą w L. (sygn.. akt (...)).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył powód – (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C., zaskarżając decyzję w całości i zarzucając jej naruszenie art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez zbyt daleko posuniętą uznaniowość w wymierzaniu wysokości kary, jej nieadekwatność w stosunku do skali zawinienia, nieuwzględnienie przez organ wszelkich okoliczności sprawy oraz aktualnej sytuacji finansowej spółki, która może mieć wpływa na możliwość uregulowania nałożonej kary.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o:

- 1) zmianę skarżonej decyzji i odstąpienie od nałożenia kary, ewentualnie o obniżenie wymierzonej kary pieniężnej,
- 2) ewentualnie uchylenie w całości skarżonej decyzji,
- 3) zasądzenie kosztów postępowania na rzecz powoda wg norm przepisanych.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C. jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod pozycją (...). (dowód: odpis z KRS k. 14-17).

W dniu 9 marca 2017r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął na wniosek (...) sp. z o.o. w W. postępowanie w sprawie koncentracji polegającej na przejęciu kontroli nad (...) S.A. w L. (bezsporne)

W toku postępowania na podstawie art. 50 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu wezwał w dniu 22 maja 2017r. konkurentów wskazanych wyżej przedsiębiorców, w tym (...) sp. z o.o. w C. do nadesłania danych i informacji szczegółowo opisanych w piśmie w terminie 14 dni pod rygoremi wskazanymi w wezwaniu. (dowód: k. 3-9 akt administracyjnych)

Pismo zostało doręczone (...) sp. z o.o. w C. w dniu 21 maja 2017r. (dowód: k. 10-11 akt administracyjnych)

Pismem z dnia 7 lipca 2017r. (...) sp. z o.o. w C. została ponownie wezwana przez Prezesa UOKiK do przekazania niezbędnych w toku postępowania koncentracyjnego informacji w terminie do 17 lipca 2017r. (dowód: k. 12-17 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca odebrał wezwanie w dniu 12 lipca 2017r. (dowód: k. 18-19 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca nie wykonał nałożonego na niego obowiązku. (bezsporne)

Postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2017r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wszczął postępowanie antymonopolowe w sprawie nałożenia na (...) sp. z o.o. w C. kary pieniężnej za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa UOKiK w postępowaniu antymonopolowym w sprawie koncentracji, o czym zawiadomił przedsiębiorcę pismem z dnia 2 sierpnia 2017r.. (dowód: k. 1, 20-22 akt administracyjnych)

Pismem z dnia 11 sierpnia 2017r. przedsiębiorca przekazał Prezesowi UOKiK dane żądane pismami z dnia 22 maja i 7 lipca 2017r. (dowód: k. 24-26)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów decyzją z dnia 18 grudnia 2017r. nałożył na przedsiębiorcę (...) sp. z o.o. w C. karę pieniężną, od której odwołanie Sąd rozpoznaje w niniejszym postępowaniu. (decyzja k. 5-10 akt postępowania)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Bezspornym w sprawie było, że przedsiębiorca nie udzielił Prezesowi UOKiK żądanych informacji w określonym terminie.

Zgodnie z treścią art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji: „Prezes Urzędu może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50 000 000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie: nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 10 ust. 9, art. 12 ust. 3, art. 19 ust. 3, art. 23c ust. 3, art. 28 ust. 3 lub art. 50 bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.”

Niewątpliwie, co spornym w postępowaniu nie było, przedsiębiorca swym zachowaniem naruszył dyspozycję art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy, co dało podstawę do nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Powód w odwołaniu podniósł, że Prezes Urzędu miał prawo odstąpić od nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej lub nałożyć w mniejszej wysokości. Zgodzić się jednakże należy z pozwanym (k. 26v), że powód w żaden sposób nie wykazał, że Prezes UOKiK przekroczył normę art. 106 ust. 2 pkt 2 ustawy. Nie można zgodzić się z powodem, że Organ nie wyjaśnił dlaczego nałożył karę w określonej w Decyzji wysokości. Na stronach od 6 do 8 Decyzji Prezes UOKiK jednoznacznie określił co było podstawą wymierzenia kary i jakimi względami się kierował określając jej wysokość. Przypomnieć jedynie należy, że wydając decyzję o nałożeniu kary pieniężnej Organ działa w granicach uznania administracyjnego ograniczonego normą wynikająca z treści art. 111 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Powód w żaden sposób nie wykazał, aby pozwany przekroczył zasady uznania administracyjnego oraz normę wynikającą z powyższego przepisu. Kara w wysokości 0,012% górnego zagrożenia nie jest w żadnym wypadku karą wygórowaną. Należy uznać, że przepis art. 111 został zastosowany prawidłowo, ponieważ uwzględniono: 1) stopień naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (naruszenie art. 50, którego celem jest ochrona interesu publicznego rozumianego jako uzyskanie przez organ rzetelnych i prawdziwych informacji w czasie umożliwiającym wydanie decyzji bez nadmiernego opóźnienia); 2) podanie informacji po upływie 64 dni; 3) naruszenie obowiązku informacyjnego w ramach postępowania w sprawie koncentracji innych przedsiębiorców; 4) nieumyślność w działaniu przedsiębiorcy; 5) okoliczność łagodzącą w postaci udzielenia przez powoda żądanych informacji; 6) potencjał ekonomiczny powoda; 7) funkcje represyjną, prewencyjną i edukacyjną kary. Zgodzić się należy z pozwanym, że kara powinna stanowić dolegliwość dla przedsiębiorcy, będącą odpłatą za naruszenie przez niego przepisów ustawy.

Nie został także przez powoda udowodniony podnoszony zarzut, że kara wymierzona przez Organ we wskazanej w Decyzji wysokości, może rzutować na jego sytuację finansową i zatrudnionych pracowników. Dowodem takim nie jest przedłożone wraz z odwołaniem sprawozdanie finansowe za rok 2016. Ze sprawozdania za rok 2016 wynika, że w porównaniu z rokiem 2015 przedsiębiorca osiągnął duże lepsze wyniki finansowe – zysk netto (k. 20 akt sprawy). Natomiast wobec niezłożenia przez powoda sprawozdań za kolejne lata, za nieudowodnione należy uznać twierdzenia o możliwości wpływu kary w wysokości wymierzonej przez Organ na sytuację finansową powoda.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa i na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dniu wniesienia odwołania.

SSO Dariusz Dąbrowski